

Soroll

Fa unes setmanes el responsable màxim de Radiotelevisió Valenciana, senyor Fabregat, declarava en una entrevista que, al seu entendre, no hi ha solucions perquè no hi ha problemes. Aquests, sembla, només existeixen en les ments febrolenques i permanentment emporuguides de certes persones —gràcies a Déu, cada vegada menys— que necessiten crear-se'ls i denunciar-los com si foren reals per justificar la seua inutilitat profunda a l'hora de gaudir i enfrontar la vida tal com és i traure-li tot el suc. En definitiva, per amargar-se i amargar-nos una existència que en aquest Occident nostre, tan modern i desenvolupat, és idíl·lica per a tots.

Lluny de ser aquestes declaracions una *boutade* més de tan espavilat personatge, representen, al meu entendre, la clau, per fi clara, del pensament que ha informat la seua actuació social i professional durant aquests últims anys, és a dir el pensament dominant i reaccionari que ha estat i continua estant en la base de les polítiques no liberals i deshumanitzadores que tant la dreta tradicional com les socialdemocràcies descafeïnades i acomplexades que han governat durant l'última dècada aquesta Europa nostra han aplicat a major glòria de l'engreix incontrolat d'usurers i multinacionals.

Fa bé, per tant, el senyor Fabregat de riure's amb commiseració de tots aquells que, encegats encara per unes formes culturals ja rànries i innecessàries, basades en la reflexió i l'intent de transformació i d'una realitat múltiple i complexa, li hem criticat, en públic i en privat, la seua forma de fer televisió, la qual —innocents de nosaltres— consideràvem rànica i innecessària per falta de continguts i programacions que ajudaren a aquella reflexió i transformació d'una realitat dolorosa i injusta. Perquè, en realitat, el senyor Fabregat fa la tele-

visió i la ràdio més modernes, més actuals i més necessàries per a la tranquil·litat psíquica i moral dels valencians que puga imaginar-se.

Andreu Alfaro.

"La novetat dels nous mitjans", escriu Hans Magnus Enzensberger en un article publicat el 1988, "és el fet que ja no depenen de cap programa. Assoleixen el seu destí veritable en la mesura en què s'apropen a l'estat de mitjà zero". I conclouia: "La televisió és utilitzada primàriament com a mètode ben definit per a un rentat de cervell plaent; proporciona una higiene inividual, és automedicació. El mitjà zero és l'única for-

ma universal i massiva de psicoteràpia. En aquest sentit, seria absurd posar-ne en dubte la necessitat social".

¿Problemes? ¿Programes? ¿Continuts? ¿Reflexió? ¿Cadàvers? ¿Qui els necessita? Soroll. Soroll i llumenetes. Això és el que, al capdavant, el telespectador —que sap, sabem, molt bé el que vol— vol. Desconnectar connectant amb el soroll ensordidor i anestèsic de la música sense sentit, dels xiscles sense sentit, de les rialles sense sentit, de les paraules sense sentit. La tendència al mínim esforç, a la comoditat, és universal i tossuda. ¿Per quina raó els que manen —que són els que manen en aquest mitjans dependents tant dels estats com de l'anomenada "societat civil", que no és més que el conjunt dels amos dels diners— havien d'intentar corregir aquesta tendència? És cert que això és el que expressen les seues constitucions, els seus programes polítics i les seues declaracions d'intencions morals quan, des de la presidència d'un banc o d'una gran empresa, volen justificar la seua infinita set de beneficis. És cert. Però és mentida. Ho ha estat sempre. I ara tenen, gràcies a la tècnica a la qual tants esforços i diners han dedicat, el mitjà d'aconseguir, amb el beneplàcit gairebé unànime dels seus súbdits i víctimes, que el no-res més estúpid i salvatge acabe regnant per fi sense cap resistència en les ments i les consciències de tots.

No hi ha problemes, perquè el soroll ininterromput de músiques intranscendents i sons estridents deixa sentir-los. No hi ha injustícies perquè la barreja uniforme i seleccionada per a cada ocasió de paraules buides i imatges repetides i supersòniques les anul·len en un magma llunyà de simulacre.

El silenci és una arma perillosa perquè fa que l'ésser humà estiga sol davant el món i el contemple i es contemple. I estiga quiet. I reflexione. I pregunte. Qui només actua sense aturança enmig del soroll no contempla, ni pregunta. I si no pregunta, ¿com pot saber, com pot decidir? Com fa poc deia Joseph Brodski: "En la societat predomina l'atordiment. L'acció sobre la contemplació [...]. Si el poble no pot accedir a la contemplació, si no se li ofereix aquesta possibilitat, si només se l'empenta cap a l'acció, ¿quina mena de democràcia és aquesta?".

Marc Granell

Sense idees

Cada vegada que el sufragi universal s'aproxima, els polítics pateixen de sobte un interès envers la natura absolutament malaltís. El balanç de la legislatura en el camp ecològic, en mostrar-se d'una esterilitat aclaparadora, provoca aquests canvis de temperatura corporal en la fauna política del nostre país. Potser fou aquest malestar el que va originar que fa unes setmanes la Conselleria d'Agricultura de Catalunya, convocara precipitadament biòlegs dels Països Catalans. La necessitat de solucionar en dos minuts problemes que en quatre anys han tingut quasi completament oblidats pot en ocasions provocar urgències veritablement patològiques. A la convocatòria van assistir dos biòlegs de la Catalunya francesa, un de Balears, tres del País Valencià (els sotasignats), i un (!!) de Catalunya. D'aquest nodrit grup, la Conselleria pretenia que sortiren les bases sobre un tema que desconexien exactament, però que intuïen, que sentien, que havien somiat. Qui sap si una mena de poció màgica de Panoramix que els alleujara de la seua coïssor, i que els permetera justificar la seua gestió mediambientalista.

Evidentment, el contacte fou absolutament erm. La nostra incapacitat de fer miracles, es va juntar amb la ineficàcia dels que els sol·licitaven. La falta d'idees, en general, dels organitzadors catalans va restar clarament manifesta al davant del conseller d'Agricultura Vallvé quan se li exposaren els resultats de l'encontre. "Potser, és possible, seria interessant, crec que es podria" constituïren l'única solidesa de l'argumentació, i la resta només van ser idees vagues. És clar que es parlà de la possibilitat de fer un congrés (el suat congrés en què són els altres els que parlen i l'organisme oficial el que se n'apunta els beneficis). Però ni es va decidir el tema, ni es va triar una data aproximada.

I ens sap greu. Ens sap greu, de tot cor, que cada volta es produeixa un distanciament més gran entre els diferents científics de parla catalana. Els Països Catalans formen una unitat cultural per pura casuística, per un atzar històric indeformable. No hi ha una clara dominant biològica, ni geogràfica, ni sociològica que ens faça una unitat indivisible: tan sols la llengua ens uneix més o menys intensa-

ment. I és aquest fet el que hauríem d'explorar per crear un nexa d'unió sòlid entre els diversos biòlegs i naturalistes de llengua catalana, cada vegada més distanciats. No obstant, les iniciatives de Catalunya no faciliten gaire aquesta gestió; però, per exemple, la magnífica enciclopèdia *Història Natural dels Països Catalans*, malgrat ser una fita en la divulgació científica en català, ha estat realitzada quasi completament per científics de Catalunya: dels més de dos-cents autors d'aquesta obra, tan sols nou són valencians, i sis mallorquins. Aquesta desproporció, que s'explica tan sols per un centralisme anihilador, no ajuda l'existència d'una cooperació entre els biòlegs dels Països Catalans.

Es cada vegada, doncs, més urgent la creació d'una xarxa d'estudi i protecció de la natura dels Països Catalans. Es fa necessària la constitució d'un organisme que s'encarregue no sols de la coordinació dels diferents científics, sinó, a més, de la denúncia dels diferents atemptats al medi natural. Un centre autònom integrat per científics de renom de les diferents contrades de llengua catalana, que tingués no sols credibilitat, sinó, a més, capacitat d'acció. I l'única manera d'aconseguir copsar l'interès dels sectors més reticents és dotant-lo dels mitjans adients, i permetent-ne el desenvolupament en les diferents autonomies catalanes.

Mentre la gestió del mitjà natural no s'estudie en tota la seua real complexitat, perdrem el temps. I aquest és un bé que no ens sobra. Estaria bé saber si els nostres companys catalans estan disposats a pensar seriosament sobre les possibilitats de dur endavant conjuntament —que significa entre tots— la protecció i l'estudi íntegre de la natura dels Països Catalans. Si, en canvi, és tot un muntatge amb interessos particulars, comentaris circumstancials, sols demanem que s'obliden del País Valencià. Perquè ja en tenim prou, ací a València, de culimerdis que empenen el desastre ecològic per aconseguir les seues ambicions personals. En posseïm, en aquest sentit, una fauna autòctona de categoria.

Martí Domínguez, Eduard Huguet
Esperança Calvo
(Universitat de València)